

Зростає грім Дніпрових струн,
Замурували хмари обрій...
Як ніч, нахмурився Перун, —
Його обурих сон недобрий,

Таке ввижалося йому:
Чужий, нахабний хтось приходив
І насміхався: "Затамуй,
коли ти бог, Дніпрові води..."

І котить гнів стара душа,
Кремінно витесана з дуба:
У хмарах — темрява й пожар,
У хмарах — рокоти і труби.

Реве та стогне Дніпр у млі,
Земля здригається, як в трясцях...
І шепчуть злякано в селі:
"О, він ніколи їм не дасться..."

Прага, 1924